

Retsprincippet, Princippet om en med Opnaaelse af en vis Alder tilsikret Ret, der maa Aldersgrænsen sættes saa højt, at man kan gaa ud fra som almindelig Regel, at der indenfor denne Aldersklasse og i de følgende virkelige er en saadan konstateret Aftagen i Erhvervsevnen, at det offentlige bør træde til og støtte vedkommende. Det har jeg mange Gange forklaret, og det ærede Medlem maa enten ikke have haft sin Opmærksomhed henvendt derpaa, eller ogsaa maa det ærede Medlem være uenig indtil denne Dag med sit Parti; thi Socialdemokratiet har særdeles godt forstaaet dette. Derfor har den socialdemokratiske Minister hverken i Samlingen 1924—25 eller i Samlingen 1925—26 forelagt noget Forslag, som indeholder en Tilbagevenden til den gamle Aldersgrænse, 60 Aar. Og nu kan det ærede Medlem jo maaske sige: ja, men det har Ministeren undladt, for han maatte se at forme sit Forslag saaledes, at alt Haab om at faa det igennem ikke lodes ude, og derfor maatte han bøje sig paa et Punkt som dette. Men i det Ændringsforslag, som den socialdemokratiske Gruppe i Folketinget har stillet til det foreliggende Lovforslag, et Ændringsforslag, der stod for Gruppens egen Regning, og som Gruppen ikke kunde vente at faa Støtte til fra anden Side, der findes ogsaa 65 Aars Aldersgrænsen, og man maa vel gaa ud fra, at under de Forhold, hvorunder Socialdemokratiet i denne Sag virkede i det høje Folketing, har man formet sit Ændringsforslag saaledes, at det virkelig gav Udtryk for, hvad man fandt var Ret og Billighed. Det ærede Medlem skulde derfor se at vinde Klarhed over, hvad der har været bestemmende for hans Parti paa dette Punkt baade i Aarene 1924 til December 1926 og nu ved Udformningen af Ændringsforslaget, før han angriber det nye Aldersrentepincip, som findes i Aldersrenteloven. Jeg tvivler heller ikke om, at hvis det ærede Medlem vil underkaste den Begrundelse, jeg her paa ny har givet, en nærmere Prøvelse, vil det ærede Medlem komme til Erkendelse af, at den er fuldt ud fyldestgørende. Den er det navnlig ogsaa under Hensyn til, at der i de faa og særlige Tilfælde, hvor der er Grund til at yde Aldersrente til Personer under 65 Aars Alderen, som er særlig tidligt alderdomssvækkede — og der findes jo saadanne Personer, det skal ikke nægtes —, er givet Adgang til at hjælpe dem saavel i den gældende Aldersrentelovs § 1, som i det foreliggende Lovforslags § 1.

Det ærede Medlem beklager sig endvidere over, at man nu borttager Brændsels-

hjælpen, som Socialdemokratiet har foreslaaet indført i Loven som en der fæstnet Ydelse. Jeg synes, denne Beklagelse er uden Grundlag, naar det erindres, at der samtidig dermed gives Kommunerne en Bevægelsesmargin, indenfor hvilken — saaledes som jeg for lidt siden har udviklet — der kan blive Plads for Brændselshjælp til saadanne Aldersrentenydere, som ikke selv er i Stand til at skaffe sig Brændsel. Naar jeg i Efteraaret 1922 modtog Henvendelser om at træffe Særforanstaltning for at skaffe Aldersrentenyderne Brændselshjælp med Velvillie, saa var det netop med den Begrundelse, som det ærede Medlem citerede, nemlig denne, at de ændrede Forhold maaske kom bag paa visse af disse gamle Mennesker, som ikke saa nøje i Enkeltheder fulgte med disse dog for dem saa vigtige Sager, og at man derfor maatte vente, at mange gamle troede, at de ogsaa under den nye Ordning vilde faa en Hjælp til Brændsel, som de havde faaet det i Aldersdomsunderstøttelseslovens Gyldighedstid. Derfor fremsatte jeg den Gang Forslag — og fik det gennemført — om en særlig Brændselshjælp. Denne Begrundelse gjaldt jo ikke det følgende Aar. Men ikke saa snart var Skridtet gjort og ved socialdemokratisk Indsats Aldersrentenyderne organiseret her i Landet — det er en vidunderlig Organisation, og det er at sætte Organisationstanken Maal, som det forekommer mig ligger udenfor det tilberlige —, ikke saa saare var dette sket, før man mødte med Kravet, og man fik det, om end i aftagende Grad, ogsaa imødekommet gennem de følgende Aar. Men nu, da der gives Kommunalbestyrelsen en vis Bevægelsesmargin, maa vi bort fra det, saa at kun de, der virkelig er i en Trans-situation, faar Brændselshjælp, og de kan opnaa det gennem det til Disposition for Kommunalbestyrelserne stillede Beløb.

Heller ikke kan jeg tage alvorligt det ærede Medlems Bebrejdelse for at medvirke til, at man amputerer ud af Aldersrenteloven det Hovedprincip, som var nedlagt i den i dens nugældende Skikkelse, nemlig det Incitament, som den indeholder til længst muligt at bidrage til egen Forsørgelse. Dette er ikke paa nogen Maade Tilfældet, lige saa lidt som det kan siges, at man gennem Udformningen af Loven modvirker den Tendens til Opsparing, som det bl. a. var Aldersrentelovens Hensigt at medvirke til at skabe. Vel mindsker man de Indkomster og Formuer, som giver Adgang til den minimale Aldersrente, men dog ingenlunde i et saadant Omfang, at det kan siges, at Tilskyndelsen til Opsparing derigennem fjer-